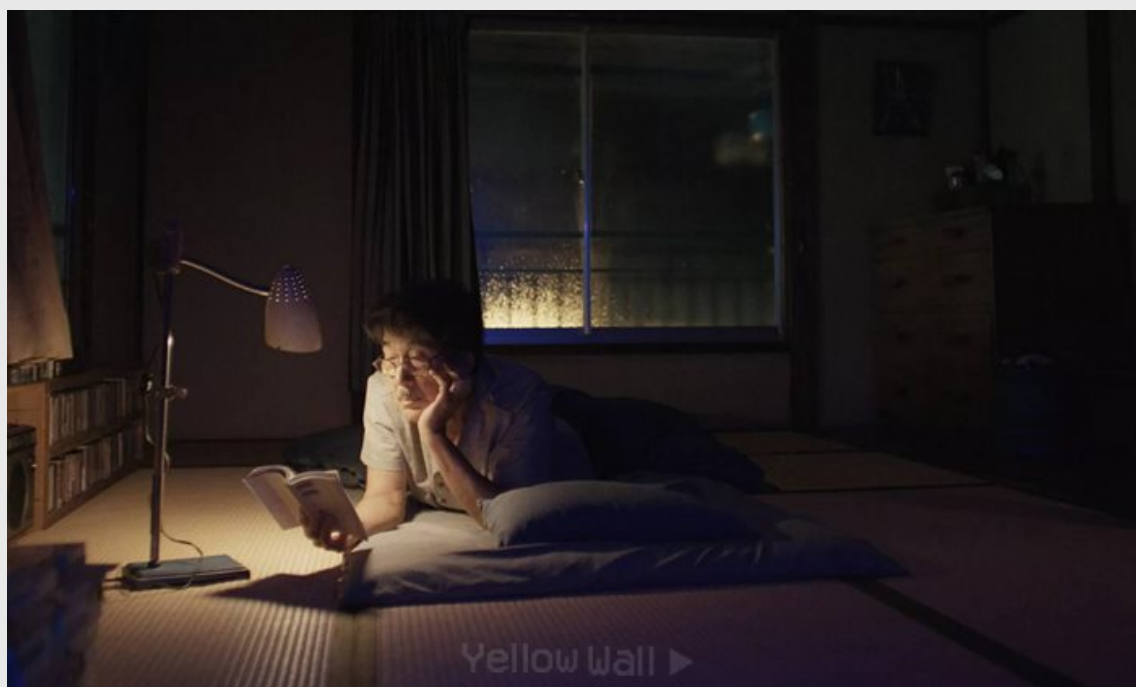


نگاهی به فیلم روزهای عالی، نماینده ژاپن و نامزد بهترین فیلم بین المللی
در اسکار 2024



فیلمی آرامش بخش برای یافتن شادی در زندگی



جهان امروز بسیار بزرگ و پیچیده به نظر می‌رسد. اگر حتی وقت کمی را در شبکه‌های اجتماعی بگذرانید، یا حتی این کار را نکنید، ممکن است احساس کنید که اگر دکور خانه خود را تغییر ندهید، کمد لباس هایتان به سبک مینیمال نباشد، یا در طول روز مدیتیشن انجام ندهید، زندگی مدرن را اشتباه انجام می‌دهید. به عبارت دیگر امروزه برای داشتن یک زندگی ساده باید فشار زیادی را تحمل کنیم.

پادزهر این مشکل، فیلم روزهای عالی ویم وندرس است. کوچی یاکوشو بازیگر خارق‌العاده ژاپنی نقش هیرایاما را بازی می‌کند که شاید در ابتدا به نظر برسد زندگی او با شغلش تعریف می‌شود. او توالت‌های عمومی را در توکیو تمیز می‌کند. هر روز لباس آبی خود با نوشته توالت توکیو رویش را

می پوشد، کلیدها و تلفن خود را از یک قفسه باریک در ورودی آپارتمان جمع و جور خود برمی دارد و در شهر می چرخد. او آینه ها را برق می اندازد، شیرآلات را با احتیاط پاک می کند، و با یک آینه کوچک، سطح زیرین توالت را بررسی می کند تا مطمئن شود که هر اینچ از آن را تمیز کرده است. به بهانه نامزد شدن این فیلم به عنوان بهترین فیلم بین المللی در اسکار 2024، در این مقاله [یلووال مدیا](#) به سراغ بررسی داستان زندگی به بهانه نامزد شدن این فیلم به عنوان بهترین فیلم بین المللی در اسکار 2024، رفته ایم. با ما همراه باشید.

نگاهی از اعماق قلب به دنیا



روزهای او یکسان می گذرند. هیرایاما، مردی کم حرف در 60 سالگی، در آپارتمان ساده و کوچک خود با نور خاکستری قبل از طلوع از خواب بیدار می شود. او لباس هایش را می پوشد، یک لیوان

قهوه ماشینی می خرد و با ون کوچکش به راه می‌افتد تا کارش را شروع کند و با پشتکار توالتهای عمومی توکیو را تمیز کند. او یک زندگی کاملاً انفرادی دارد. هیرایاما گاهی در طول چند روز فقط چند کلمه حرف می‌زند. حتی اگر مردم متوجه او شوند، تا حد زیادی او را به شکل یک موجود چندان‌آورد می‌بینند. اما بیشتر آنها حتی او را نمی‌بینند. اما نگاه و تفکر زن ویم وندرس در مورد زیبایی، تحقق و سادگی کاملاً برعکس است. این فیلم یک تصویر دردناک و به‌طور غیرمنتظره‌ای دوست‌داشتنی است که زندگی را تایید می‌کند. همه چیز به نوع نگاه شما به چیزها بستگی دارد. هیرایاما با چشمانش به دنیا می‌نگرد، اما با قلبش می‌بیند.

هر چیزی می‌تواند تعالی پیدا کند



عنوان اصلی فیلم در ابتدا کلمه ژاپنی «komorebi» بود. ترجمه تحت اللفظی آن به معنای «عبور نور خورشید از میان درختان» است. اما در فیلم چیزی بیشتر از این وجود دارد و از ارتباط عمیق با طبیعت و ضرورت مکث و صرف زمان برای جذب و درک کمال جزئیات کوچک و به ظاهر بی‌اهمیت صحبت می‌کند. هیرایاما نه تنها همه اینها را درک کرده است، بلکه آن را زندگی می‌کند. او همه چیز را و همه مردم را به یک اندازه مهم و با ظرفیت یکسان برای تعالی می‌بیند. در حالی که دیگر

عابراں پیاده یک بی خانمان را نادیده می‌گیرند، هیرایاما با تعجب شاهد حرکات مرد در رقص است. و حتی توالت ها، اگرچه کاربردشان پست است، اما جواهرات معماری هستند.

وجود زاهدانه هیرایاما به اصول اولیه بازمی‌گردد: موسیقی ضبط شده بر روی نوارهای کاست جمع آوری شده در دوران جوانی او؛ کتاب های دست دوم خریداری شده از کتابفروشی محلی؛ و یک دوربین فیلمبرداری کامپکت که با آن چیزهایی را ضبط می‌کند که او را خوشحال می‌کنند. به نظر می‌رسد تعامل بین آسمان و درختان برای هیرایاما اهمیت خاصی دارند، چیزی که او با نگهداری از نهال های شکننده افرا ژاپنی به منظور پرورش آنها در آپارتمانش نشان می‌دهد.

موسیقی و دریچه ای به روح هیرایاما

جذابیت این شیوه و سبک زندگی، تا حد زیادی مدیون عملکرد قابل توجه یاکوشو است. این بازیگر که فیلم‌های قبلی‌اش شامل خاطرات یک گیشا، اورکا و بابل است، می‌تواند زندگی درونی فوق‌العاده غنی را، تقریباً به‌طور کامل بدون تکیه بر دیالوگ، منتقل کند. انتخاب موسیقی فیلم نیز به همان اندازه در درک ما از سفر هیرایاما در سراسر جهان مهم است. او به موسیقی راک دهه 60 و 70 آمریکایی و بریتانیایی (Smith Patti، Redding Otis، Kinks، Underground Velvet) و فولک ژاپنی همان دوره گوش می‌دهد. ترانه های انتخاب شده، به‌ویژه آهنگ لو رید که با عنوان فیلم یکسان است و احساس خوب نینا سیمون، پنجره‌هایی به روح هیرایاما در هر لحظه هستند. این حس صلح و صفا در شخصیت محوری یک فیلم نادر است.

سخن آخر

روزهای عالی، بی هیچ حاشیه ای، موفق ترین فیلم روایی وندرس پس از مدت زمانی طولانی است. این داستان توکیویی با ریتم‌های ملایم و عمق زیاد، ما را به یاد جواهر سینمای آهسته یعنی «یک زندگی مفید» فدریکو ویروژ و شاهکار خود وندرس یعنی «بال‌های هوس» می‌اندازد. هیرایاما ممکن است یک فرشته نباشد، اما چیزی در شادی آرام دنیای اطراف او وجود دارد.

این امکان وجود دارد که روزهای عالی، نامزد اسکار بهترین فیلم بین‌المللی، به همان اندازه که یک فیلم است، یک مانیفست باشد. یعنی استدلالی به نفع یک روش جایگزین. تصادفی نیست که هیرایاما از فناوری آنالوگ نسبت به دیجیتال (نوار کاست، دوربین فیلمبرداری کامپکت) استفاده می‌کند. هجوم دیجیتال، با سر و صدا و حواس‌پرتی‌هایش، در تقابل مستقیم با آرامش و خلوص معنوی است که او هر روز برای آن تلاش می‌کند. شاید فیلم به شیوه مودبانه و بی‌ادعای خود نه فقط از یک نگاه جدید، بلکه از یک روش جدید زندگی نیز دفاع می‌کند.

منبع: [وبسایت گاردین](#)

نویسنده: نوشین تقیلی